

[Wiinblad.]

at jeg var blevet grebet af raseri, da han fremsatte visse udtalelser. Det er helt forkert. Jeg er så vant til fra den side, også fra det ærede medlem hr. Chr. Niensens kolleger rundt omkring i de faglige organisationer, at blive udsat for en bunke postulater, som det selvfølgelig i første omgang er meget svært at gå imod.

Det ærede medlem kom med postulater om, at „Social-Demokraten“ fik dollarstøtte, og nævnte et ganske konkret tilfælde, som var til at tage og føle på — det var den såkaldte kulørte side. Jeg må sige med det samme, at jeg ikke sympatiserer særlig med den, men når det alligevel interesserer mig, er det, fordi jeg har så meget med pressen at gøre og ikke ringe indsigt i dens regnskaber. Jeg ringede til forretningsføreren og spurgte ham, hvordan det forholdt sig med denne kulørte side. Dertil svarede forretningsføreren, hvad der formodentlig er helt rigtigt, at den blev betalt af „Social-Demokraten“. Jeg havde ikke lejlighed til at uddybe emnet nærmere, da han sad i et temmeligt vigtigt møde, men jeg skal fortsætte samtalen med ham i morgen, og så håber jeg at få faksimile af en eller anden slags som dokumentation for, hvorfra bladet og bladene iøvrigt landet over får de amerikanske billedserier.

Steincke: Jeg må sige til det ærede medlem hr. Chr. Nielsen, at når jeg troede, han bl. a. sigtede til mig med sine udtalelser vedrørende forholdene i 1937, skyldes det ganske simpelt dels, at jeg dengang var justitsminister, dels at jeg fremsatte adskillige lovforslag, der gik ud på en langt strengere behandling af nazisterne ad lovgivningens vej.

Med min dybe respekt for det ærede medlems omfattende læsning anerkender jeg mit svar til det nævnte familieblad, en udtalelse som jeg er villig til at uddybe, hvis et andet, alt andet end familieblad: „Land og Folk“, for een gangs skyld skulle interessere sig for argumenter.

Chr. Nielsen: Må jeg først sige til ministeren, at jeg bestemt ikke har tilsigtet at insinuere noget som helst. Jeg gav udtryk for, at jeg var bange for, at kendsgerningerne før eller senere ville fastslå, at ministeren ikke havde fremstillet tingene, således som de ville forme sig fremover. Det afgørende er altså, at jeg mener, kendsgerningerne simpelthen vil tårne sig op, og det tror jeg i hvert fald ikke der er noget ulogisk i.

Det ærede medlem hr. Bjerre talte om røverhistorier. Det er naturligvis den letteste form at diskutere på, at lægge det hele i det plan at tale om opspind og røverhistorier: Det tilfælde, hvor jeg refererede til en samtale, jeg havde haft med det ærede medlem, hidrører dog fra ganske konkrete ting, som afgjort ikke har med opspind eller noget som helst i den retning at gøre, men som er oplevelser, jeg direkte har været ude for. Jeg fortalte det ærede medlem, hvorledes politiet under landstingsvalgkampen i Sønderjylland systematisk var tilstede på kommunisternes møder. Hvad de var der for, kunne vi naturligvis aldrig få at vide; men så ville uheldet, at politiet havde set forkert af datoen for et mødes afholdelse i Sønder Vilstrup og først dagen efter, da de blev klar over deres fejltagelse, henvendte man sig til kroværten og spurgte ham, om han kendte nogle af dem, der havde været til mødet. Det var altså ikke af interesse for vor politik eller vor politiske opfattelse som sådan, at politiet trofast mødte op på vore vælgermøder i Sønderjylland, men simpelthen for at finde ud af, hvem der deltog i disse møder.

Så siger det ærede medlem: undersøg sagen til bunds! Jeg ser i grunden ikke, at der er ret meget mere for mig at undersøge i den sag, når man så udtrykkeligt får fastslået, hvorledes det er fat med politiets virksomhed.

Tilbage står så det, man ustandselig pukker på, at vi kan klage på rette sted — og det, der i denne forbindelse menes med rette sted, er altså allerhøjeste sted —, men jeg er ganske afgjort af den opfattelse, at man dør er vidende om den virksomhed, politiet udoer, og derfor anser jeg det simpelthen for tidsspilde at rette klager til en sådan instans.

Det ærede medlem hr. Wiinblad mente, at min oplysning om „Social-Demokraten“ var til at tage og føle på. Ja, det er den ganske afgjort, for sagen er jo den, at min oplysning hidrører fra landskontrahentmødet, som fandt sted den 8. marts 1951, hvor kontrahenterne overfor en fremført kritik af den idiotiske side i „Social-Demokraten“, bl. a. gående ud på, at det måtte være en dyr historie, fik den forklaring — det var ikke af forretningsføreren, for Chr. Petersen var på daværende tidspunkt syg, men derimod af formanden, den nu afgæede Joséf Andersson —, at det absolut ikke var nogen bekostelig historie, fordi man fik hele herligheden kvit og frit fra den amerikanske ambassade. Det er altså virkelig til at tage og føle på.